

ло да са затварятъ на мене вратата на винопродавницата. Знаж още и туй че една достопочтенна персона каквато трѣба да е демонътъ, е невъзможно да са неблагодали отъ учтивы доказателства на гостопримство. За сега ето ти, мила моя обѣдата.

— Какво познавашъ за сѣдбата?

— Адвокатытъ все говорѣтъ и речитѣ имъ нематъ край, надѣж са че сѣдбата ще е свършена до другата зарань.

— Утрѣ? и увѣренъ ли си?

— Сичкытъ тѣй думатъ.

— А Юна?

— Тако ми Бакха! добръ е, защото толкози дѣятеленъ бѣше езыка и шото господартъ ми тронаше съ кракъ по земята и отъ глѣвъ си хапяше устнытъ.

— Тя живѣе може бы до тѣзи ставчка?

— Не, тя живѣе на горнія катъ, но азъ не можъ повече да бар борж тука. Съ богомъ.

ГЛАВА 12.

Осата са оплита въ нишкытъ на паяка.

Втора ноць вече са прекъсваше сѣдбата на Главка и приближаваше минутата, когато Сосій щѣше да са намѣри предъ лицето на страшныя *непознатъ*. Въ сѣщата тѣзи минута влѣзе едно друго сѣщество презъ вратцата на градината, която Сосій бѣ оставилъ отгорены. И на истина туй сѣщество не бѣше нѣкой тзинствененъ духъ на земята или на въздуха, то бѣше костеливыйтъ и отвратителенъ образъ на Калана, жреца на Изида, който нито обържъ вниманіе на смиренното предложеніе на малкото вошки и вино, които благочестивыйтъ Сосій считаше достаточны за да привлече невидимыя *непознатъ*.

Ето приношеніе на бога на градината помысли каланъ въ себеси. Заклевамъ са въ коститѣ на баща си! ако великолѣпното туй божество не може да има подбры приношенія нека престане да са нарича богъ; о, ако ный служителитъ на боговетѣ не бѣхмы хитры и способны, тѣ быхъ умрѣлы отъ гладъ. Но сега Арбака имамъ на умъ, и стѣпвамъ по пѣсъкъ който прикрыва златны руды. Имамъ въ рѣцѣтъ си живота на египтянина, но да видимъ колко той ще го оцѣни.